

Datum van inontvangstneming : 24/05/2018

Zaak C-255/18

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

11 april 2018

Verwijzende rechter:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Lazio, Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 november 2017

Verzoekende partij:

State Street Bank International GmbH

Verwerende partij:

Banca d'Italia

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Nietigverklaring van nota „Bijdrage voor 2015 aan het nationale afwikkelingsfonds” nr. 0445827 van de Banca d'Italia (Italiaanse centrale bank) van 1 april 2016, waarbij werd verzocht om betaling van een vaste bijdrage van 1 275 606 EUR en een buitengewone bijdrage van 3 826 819 EUR, of in totaal 5 102 425 EUR, en van andere daarmee verband houdende besluiten.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van richtlijn 82/891/EEG van de Raad en richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012 van het Europees

Parlement en de Raad (PB 2014, L 173, blz. 190), met name van de artikelen 103 en 104 ervan.

Uitlegging van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PB 2015, L 11, blz. 46), met name van de artikelen 12 en 14 ervan.

Artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

„a) Moet onder ‚statuswijzigingen’, die volgens artikel 12 van verordening (EU) 2015/63 geen effect op de bijdrageplicht hebben, ook worden verstaan de in de bijdrageperiode plaatsgevonden fusie waarbij een eerder onder het toezicht van een nationale afwikkelingsautoriteit staande instelling wordt overgenomen door de in een andere lidstaat gevestigde moedervenootschap, en geldt die regel ook ingeval dat de fusie en de daarmee gepaard gaande verdwijning van de instelling plaatsvonden in 2015, dat wil zeggen op een tijdstip waarop de nationale afwikkelingsautoriteit en het nationale fonds formeel nog niet door de lidstaat waren opgericht en de bijdragen nog niet berekend waren?

b) Moet artikel 12 van verordening (EU) 2015/63, gelezen in samenhang met artikel 14 van deze verordening en de artikelen 103 en 104 van richtlijn 2014/59/EU, aldus worden uitgelegd dat een instelling ook in het geval dat in de loop van het bijdragejaar een fusie door overneming door een moedervenootschap in een andere lidstaat plaatsvindt, verplicht is om de bijdrage voor het jaar in haar geheel te betalen en niet – door analoge toepassing van het bepaalde in artikel 12, lid 1, van verordening 2015/63 voor ‚nieuwe onder toezicht staande’ instellingen – naar rato van de maanden waarin de instelling zelf onder toezicht van de afwikkelingsautoriteit van de eerste lidstaat stond?

c) Moeten richtlijn 2014/59/EU, verordening (EU) 2015/63 en de beginselen van het systeem bestaande uit de instrumenten ter beheersing van bankencrisis aldus worden begrepen dat de inzake de vaste bijdrage vastgestelde regels en inzonderheid artikel 12, lid 2, van verordening 2015/63, voor wat betreft het tijdstip waarop de bijdrageplichtigen worden aangewezen en de hoogte van de bijdrage, ook gelden voor de buitengewone bijdrage, rekening houdend met de aard ervan en de voor de inning ervan gestelde voorwaarden?”

Aangevoerde Unierechtelijke bepalingen

Verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 juli 2014 tot vaststelling van eenvormige regels en een eenvormige procedure voor de afwikkeling van kredietinstellingen en bepaalde beleggingsondernemingen in het kader van een gemeenschappelijk

afwikkelingsmechanisme en een gemeenschappelijk afwikkelingsfonds en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1093/2010 (PB 2014, L 225, blz. 1).

Richtlijn 2014/59 (reeds aangehaald).

Richtlijn 2014/49/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 inzake de depositogarantiestelsels (PB 2014, L 173, blz. 149).

Gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 (reeds aangehaald).

Aangevoerde nationale bepalingen

Decreto Legislativo (wetsbesluit) nr. 180 van 16 november 2015 houdende omzetting van richtlijn 2014/59 (GURI nr. 267 van 16 november 2015; hierna: „wetsbesluit nr. 180/2015”).

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 De verzoekende partij, State Street Bank International GmbH (hierna: „SSB International”), is een Duitse bank die tot en met 5 juli 2015 via een zelfstandige Italiaanse bank, State Street Bank SpA (hierna: „SSB Italia”), in Italië actief was. Met ingang van 6 juli 2015 heeft verzoekster ten gevolge van de fusie door overneming van SSB Italia haar activiteiten in Italië in het kader van de vrijheid van vestiging louter via State Street Bank International GmbH - Succursale Italia, een bijkantoor (zogenaamde „branch”), verdergezet.
- 2 Met de bestreden besluiten heeft de verwerende partij, Banca d’Italia (de Italiaanse centrale bank), de door Italië op grond van artikel 3 van richtlijn 2014/59 aangewezen afwikkelingsautoriteit, SSB verzocht om het bedrag van 5 102 425 EUR te betalen. Dit bedrag bestaat uit een vaste bijdrage van 1 275 606 EUR aan het nationale afwikkelingsfonds enerzijds en uit een buitengewone bijdrage van 3 826 819 EUR aan dat fonds anderzijds.
- 3 De bestreden besluiten zijn gebaseerd op wetsbesluit nr. 180/2015, waarin bepaald is dat „[o]m de afwikkelingsdoelstellingen te kunnen realiseren [...] bij de Banca d’Italia een of meer afwikkelingsfondsen [worden] opgericht” (artikel 78); „[u]iterlijk op 31 december 2024 stemt het totale budget van de afwikkelingsfondsen overeen met 1 procent van de gedekte deposito’s op de einddatum van de laatste door de bijdrageplichtigen goedgekeurde jaarrekening” (artikel 81, lid 1); „[o]m het in lid 1 vermelde niveau te bereiken, vinden de berekening en de inning van de bijdragen overeenkomstig artikel 82 op jaarbasis zo gelijk mogelijk in de tijd gespreid plaats, waarbij ook rekening moet worden gehouden met het mogelijke procyclische effect van de bijdragen op de financiële positie van de bijdrageplichtigen” (artikel 81, lid 2); „[d]e banken die hun statutaire zetel in Italië hebben, en de Italiaanse bijkantoren van banken van buiten de Gemeenschap betalen op jaarbasis vaste bijdragen aan de afwikkelingsfondsen,

waarvan het bedrag door de Banca d'Italia in overeenstemming met de instructies van de Europese Commissie overeenkomstig artikel 103, lid 7, van richtlijn 2014/59/EU wordt bepaald" (artikel 82) en „[i]ndien de financiële middelen ontoereikend zijn om de in artikel 79, lid 1, genoemde maatregelen te kunnen uitvoeren, betalen de banken die hun statutaire zetel in Italië hebben, en de Italiaanse bijkantoren van banken van buiten de Gemeenschap aan de afwikkelingsfondsen buitengewone bijdragen om de aanvullende kosten te dekken waarvan het bedrag door de Banca d'Italia wordt vastgesteld" (artikel 83).

- 4 Het bovengenoemd wetsbesluit is de wettekst waarbij richtlijn 2014/59/EU in de Italiaanse rechtsorde is omgezet. Artikel 130 van deze richtlijn, die in de oprichting van nieuwe instellingen zoals de afwikkelingsfondsen voorziet, bepaalt dat de lidstaten uiterlijk op 31 december 2014 aan die richtlijn dienen te voldoen. Tevens bepaalt de richtlijn in artikel 130 ook dat alle omzettingbepalingen in alle nationale rechtsordes met ingang van 1 januari 2015 van toepassing zijn, met uitzondering van de bepalingen betreffende bail-in, die vanaf 1 januari 2016 van toepassing zijn.
- 5 De verwijzende rechter benadrukt dat een van de grondbeginselen van het nieuwe systeem de versterking van het „vangnet" (safety net) is, dat bestaat uit de depositogarantiestelsels die in iedere lidstaat door „financieringsregelingen voor de afwikkeling" – waaronder het in Italië opgezette nationale afwikkelingsfonds – worden gevormd, die met de verplichte bijdragen van de onder toezicht staande instellingen worden gefinancierd.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 6 Volgens verzoekster zijn de bestreden besluiten onwettig aangezien elke nationale afwikkelingsautoriteit bevoegd is ten aanzien van banken en beleggingsondernemingen waarvan de statutaire zetel in hun lidstaat van herkomst gevestigd is (en ten aanzien van bijkantoren van banken en beleggingsondernemingen van buiten de Gemeenschap, die in die lidstaat activiteiten ontplooiën), maar niet ten aanzien van op haar grondgebied gevestigde bijkantoren van banken die hun statutaire zetel in een andere lidstaat hebben. Laatstgenoemde instellingen blijven daarentegen onder de bevoegdheid van hun nationale afwikkelingsautoriteit (wat SSB International betreft, de Duitse afwikkelingsautoriteit) vallen.
- 7 De Banca d'Italia had zich ten aanzien van verzoekster aangaande de inning van de bijdrage voor 2015 dus kennelijk onbevoegd moeten verklaren, gelet op het feit dat verzoekster ten tijde van de vaststelling van de betrokken betalingsverzoeken niet bij de „banken met statutaire zetel in Italië", noch bij „Italiaanse bijkantoren van banken van buiten de Gemeenschap" in de zin van de artikelen 82 en 83 van wetsbesluit nr. 180/2015 kon worden ingedeeld.
- 8 Wetsbesluit nr. 180/2015, waarop de Banca d'Italia haar maatregelen had gebaseerd, is pas op 16 november 2015 van kracht geworden, toen SSB Italia

reeds had opgehouden te bestaan als bank met statutaire zetel in Italië en zij dientengevolge niet meer binnen de werkingssfeer van het wetsbesluit viel.

- 9 De oprichting van het afwikkelingsfonds en de inwerkingtreding van het bij richtlijn 2014/59 geregelde gehele systeem in Italië hebben in werkelijkheid pas plaatsgevonden na de fusie van SSB Italia met moedervenootschap SSB International en dus nadat verzoekster definitief niet meer als zelfstandige bank naar nationaal recht in Italië gevestigd was.
- 10 De Eenheid voor afwikkeling en crisisbeheer, te weten het onafhankelijke orgaan via hetwelk de Banca d'Italia haar rol als afwikkelingsautoriteit vervult, is pas bij maatregel van 22 september 2015 opgericht, terwijl het Afwikkelingsfonds pas bij maatregel van 18 november 2015 is ingesteld.
- 11 Tijdens de periode in 2015 waarin SSB Italia in Italië gevestigd was (van 1 januari tot en met 5 juli 2015) bestond er dus in Italië noch een afwikkelingsautoriteit die bevoegd was om bijdragen te heffen, noch een afwikkelingsfonds waaraan bijdragen moesten worden betaald. Dientengevolge kan niet aangenomen worden dat de gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 in die periode rechtstreeks van toepassing was, zodat ook om deze reden geen sprake was van een bijdrageplicht voor SSB Italia, dat in die periode wegens de fusie met SSB International reeds had opgehouden te bestaan.
- 12 Het tijdsbestek in artikel 20 van de gedelegeerde verordening 2015/63, volgens hetwelk de banken alleen voor 2015 de in artikel 14 bedoelde informatie uiterlijk op 1 september 2015 aan de afwikkelingsautoriteit moeten verstrekken (en de depositogarantiestelsels de in artikel 16 bedoelde gegevens aan de afwikkelingsautoriteit moeten verstrekken), vormt de bevestiging dat bovengenoemde opvatting van het systeem juist is. Voorts moest de afwikkelingsautoriteit uiterlijk op 30 november 2015 elke bank in kennis stellen van het bedrag van de verschuldigde jaarlijkse bijdrage en moesten de banken uiterlijk op 31 december 2015 de bijdrage aan het afwikkelingsfonds betalen. Al deze na te komen verplichtingen dateerden dus van na 6 juli 2015 en nadat SSB Italia opgehouden had te bestaan. Bij gebreke van een uitdrukkelijk genoemde terugwerkende kracht van de regeling kan niet aangenomen worden dat de bepalingen ter zake van de betaling van de bijdragen aan het fonds toepasselijk zijn.
- 13 Tot dezelfde uitkomst leidt de toepassing van artikel 12, lid 2, van de gedelegeerde verordening 2015/63 (inzake de irrelevantie van „statuswijzigingen” van een instelling in de loop van het bijdragejaar) juncto artikel 4, lid 2, van de gedelegeerde verordening, volgens welke voor de berekening van de bijdragen rekening moet worden gehouden met de situatie op 31 december van het aan de bijdrageperiode voorafgaande jaar (in het te onderzoeken geval dus 31 december 2014, mocht SSB Italia nog hebben bestaan en in Italië actief geweest zijn).

- 14 Die bepaling heeft namelijk alleen betrekking op de methodes ter bepaling van een rekenement (met name het jaarlijkse streefbedrag van elk fonds) en zegt niets over de wijze waarop bepaald wordt welke instellingen verplicht zijn om een bijdrage aan het fonds te betalen.
- 15 Volgens de overgangsregeling van artikel 20, lid 4, van de gedelegeerde verordening 2015/63 dienden de afwikkelingsautoriteiten het streefbedrag van het fonds voor het eerste jaar, te weten 2015, niet te berekenen op basis van de situatie per 31 december 2014, maar op die per 31 juli 2015. Aldus heeft de Duitse afwikkelingsautoriteit, na de fusie, de gegevens betreffende de gedekte deposito's per 31 juli 2015 inzake verzoeksters bijkantoor in Italië ter vaststelling van het jaarlijkse streefbedrag van het Duitse afwikkelingsfonds voor 2015 in ieder geval correct berekend.
- 16 Het zou per slot van rekening onjuist en bovendien onbillijk zijn om die gegevens ook bij het Italiaanse afwikkelingsfonds in rekening te brengen. Volgens verzoekster bestaat het doel van richtlijn 2014/59 erin dat elke instelling die aan de afwikkelingsautoriteit van een lidstaat is onderworpen, zich door betaling van een „premie” (de vaste bijdrage) zich zowel tegen haar eigen risico van wanbetaling als tegen dit risico in hoofde van een derde verzekert. Indien het Italiaanse bijkantoor van SSB International verplicht zou worden om voor de in Italië door SSB Italia reeds ontplooidde activiteiten de vaste bijdrage aan het fonds te betalen, zou dit *de facto* betekenen dat haar de verplichting wordt opgelegd te voorzien in een verzekering die i) betrekking heeft op een risico dat zich zonder enige inbreng van verzoekster heeft voorgedaan (omdat zij niet onder het Italiaanse systeem valt) en ii) waarop nooit aanspraak kan worden gemaakt omdat de uit het fonds gefinancierde afwikkelingsregelingen nooit betrekking konden hebben op SSB International daar zij onder de bevoegdheid van de Duitse afwikkelingsautoriteit valt.
- 17 Artikel 12, lid 2, van de gedelegeerde verordening 2015/63, dat bepaalt dat „(e)en statuswijziging van een instelling, met inbegrip van een kleine instelling, in de loop van de bijdrageperiode [...] geen effect [heeft] op de jaarlijkse bijdrage die in dat specifieke jaar moet worden betaald”, houdt geen verplichting voor SSB International in.
- 18 In de eerste plaats geldt deze bepaling – mede gelet op het feit dat zij deel uitmaakt van de gedelegeerde verordening 2015/63 niet voor fusies maar heeft zij volgens verzoekster daarentegen betrekking op veranderingen in de structuur van een instelling waardoor de omvang ervan wordt gewijzigd, aangezien zowel richtlijn 2014/59/EU als de gedelegeerde verordening 2015/63 heeft voorzien in andere criteria voor de berekening van de vaste bijdrage naargelang de omvang van de instellingen (waarbij voor kleine instellingen waarvan de passiva ten hoogste 300 000 000 EUR bedragen en de activa ten hoogste 1 000 000 000 [EUR] bedragen, is voorzien in een forfaitaire bijdrage die alleen afhangt van de activa en de passiva en niet ook van de risicofactor).

- 19 Vanwege deze voorkeursbehandeling voor kleine instellingen, zou de betrokken bepaling derhalve onder meer mogelijke veranderingen op korte termijn van de status, die deze instellingen zouden kunnen doorvoeren om in aanmerking te komen voor toepassing van artikel 10 van de gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 [zie overweging 18 van uitvoeringsverordening (EU) 2015/81 van de Raad van 19 december 2014 tot vaststelling van eenvormige voorwaarden voor de toepassing van verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad wat vooraf te betalen bijdragen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds betreft (PB 2015, L 15, blz. 1)], moeten beletten.
- 20 In de tweede plaats kan het begrip „statuswijziging” betrekking hebben op situaties waarin de aandeelhoudersstructuur of de omvang van de instelling wijzigingen ondergaan die evenwel vereisen dat de instelling onder hetzelfde nationale „systeem” van afwikkeling blijft vallen, maar het kan in geen geval betrekking hebben op situaties zoals die in de onderhavige zaak, waarin de instelling als zelfstandige bank een bepaalde lidstaat en dus het systeem ervan definitief verlaat.
- 21 De betrokken bepaling gaat in feite reeds ervan uit dat een bank voor het jaar in kwestie bijdragen verschuldigd is, maar dit is niet voldoende om een bijdrageverplichting voor een instelling in het leven te roepen, gegeven het feit dat de bepaling alleen betrekking heeft op de ijze waarop het verschuldigde bedrag moet worden bepaald.
- 22 Aangezien de op 6 juli 2015 (dat wil zeggen vóór de inwerkingtreding van wetsbesluit nr 180/2015) plaatsgevonden fusie tussen SSB Italia en SSB International erin bestond dat een instelling het ene afwikkelingssysteem (het Italiaanse) inruilde voor een ander afwikkelingssysteem (het Duitse), stond zij *de facto* eraan in de weg dat de instelling onder het fonds viel, hetgeen een voorwaarde was voor de (daaropvolgende) toepassing van het bepaalde in artikel 12, lid 2, van de gedelegeerde verordening 2015/63.
- 23 Dat de verplichting van verzoekster om bijdragen te betalen aan het Italiaans afwikkelingssysteem onbillijk is, blijkt nog duidelijker uit het verzoek om betaling van de buitengewone bijdrage, dat van een geheel andere aard dan de vaste bijdrage is en op totaal verschillende uitgangspunten berust.
- 24 De verplichting om de buitengewone bijdrage als een uitzonderlijke en niet-periodieke bijdrage te betalen, zal zich namelijk alleen dan voordoen wanneer de afwikkelingsautoriteit besluit om het fonds voor een specifieke maatregel aan te wenden en de financiële middelen van het fonds op dat moment ontoereikend zijn om de geplande maatregel te kunnen uitvoeren.
- 25 Volgens deze opvatting zijn alleen de instellingen die op het tijdstip waarop de afwikkelingsautoriteit het besluit nam om van dit instrument gebruik te maken, binnen de werkingssfeer van het systeem vielen, verplicht om de buitengewone bijdrage te betalen. Aangezien de buitengewone bijdrage bij verzoekster werd

opgeëist gelet op de „noodzaak om, in het kader van het op 21 november 2015 opgestarte [...] programma ter beheersing van de crises van (andere banken met een surseanceregeling), de middelen van het fonds onverwijld aan te wenden”, was verzoekster ook in dit geval, op het tijdstip waarop de verplichting om naar rato een bijdrage te betalen ontstond, geen zelfstandige bank met statutaire zetel in Italië, maar had zij louter een bijkantoor, dat in het kader van de vrijheid van vestiging in Italië actief was en dientengevolge had moeten worden uitgesloten van de verplichting om buitengewone bijdragen te betalen waar zij helemaal buiten stond en die op haar in het geheel niet van toepassing waren.

- 26 Anders zou SSB International in de periode na de fusie, economisch gezien, gelijktijdig onderworpen zijn geweest aan het systeemrisico van twee verschillende rechtsstelsels (het Italiaanse en het Duitse) en, juridisch gezien, aan de toepassing van twee onderscheiden (zelfs maar mogelijke) verplichtingen om buitengewone bijdragen te betalen, hetgeen in strijd zou zijn met de beginselen van redelijkheid en evenredigheid en met het verbod op dubbele bijdrageheffing.
- 27 Voor het geval dat niet zou worden erkend dat haar verplichting om bijdragen te betalen aan het Italiaanse afwikkelingsfonds onwettig is, voert verzoekster subsidiair aan dat de Banca d'Italia van haar niet de volledige jaarbijdrage had kunnen verlangen maar hoogstens uitsluitend een vaste bijdrage naar rato van het aantal maanden waarin SSB Italia haar eigen activiteiten had uitgeoefend.
- 28 In dit geval had niet het in artikel 12, lid 2, van de gedelegeerde verordening 2015/63 vervatte beginsel inzake de irrelevantie van „statuswijzigingen” van de instelling toepassing moeten vinden, maar veeleer het uit artikel 12, lid 1, van dezelfde gedelegeerde verordening voortvloeiende beginsel, volgens hetwelk ingeval „een instelling slechts gedurende een deel van een bijdrageperiode een nieuwe onder toezicht staande instelling is, [...] de gedeeltelijke bijdrage [wordt] bepaald middels de toepassing van de in afdeling 3 beschreven methode op het voor de daaropvolgende bijdrageperiode berekende bedrag van haar jaarlijkse bijdrage naar rato van het aantal volledige maanden van de bijdrageperiode waarin de instelling onder toezicht stond”.
- 29 Als deze bepaling geldt voor een in de loop van het jaar onder toezicht staande instelling, dan zou dezelfde behandeling op evenredige wijze ook moeten worden toegepast op een instelling die in de loop van een jaar, vanwege het feit dat zij opgehouden heeft te bestaan, niet langer onder het toezicht van een nationale afwikkelingsautoriteit staat.
- 30 De Banca d'Italia had derhalve de door verzoekster verschuldigde bijdrage moeten berekenen naar rato van het aantal maanden waarin SSB Italia onder haar toezicht stond, dat wil zeggen vanaf 1 januari 2015 tot en met 30 juni 2015 (zodat de Banca d'Italia hoogstens de helft van de vaste jaarlijkse bijdrage bij haar kon opeisen, die met de bestreden maatregelen daadwerkelijk bij haar is opgeëist) en in geen geval de buitengewone bijdrage kon opeisen, waartoe – zoals gezegd – pas besloten is toen verzoekster in haar hoedanigheid van SSB Italia reeds definitief

niet meer onder haar toezicht stond en evenmin onder het Italiaanse afwikkelingssysteem viel.

- 31 De **Banca d'Italia** betwist deze argumenten en voert aan dat zij juist heeft gehandeld: haar tot verzoekster gerichte aanmaning om de vaste bijdrage en de buitengewone bijdrage te betalen is namelijk gebaseerd op het feit dat de Italiaanse bank SSB Italia op 1 januari 2015 onder het nationale systeem bestond en pas in de loop van 2015 – op een tijdstip dat de wijzigingen in de rechtspersoonlijkheid niet meer van belang konden zijn – is overgenomen door de Duitse moedermaatschappij SSB International; die als overnemende vennootschap gehouden was om de betrokken bijdragen te betalen.
- 32 In de eerste plaats betoogt zij dat de Duitse afwikkelingsautoriteit materieel geen rekening heeft kunnen houden met de overname van de Italiaanse bank SSB Italia door SSB International en de daaruit voortvloeiende toename in omvang van laatstgenoemde instelling, omdat de gevolgen van de fusie van SSB Italia met haar Duitse moedermaatschappij slechts met de eindbalans van het boekjaar 2015, die pas later beschikbaar was, in de boekhouding duidelijk zijn geworden.
- 33 Dit sluit, ook in abstracto, het door verzoekster aangevoerde risico op dubbele belasting-/bijdrageheffing uit aangezien eerder het tegenovergestelde het geval is: indien de eis van de wederpartij ingewilligd zou zijn, zou dit hebben geleid tot het tegenovergestelde resultaat bestaande in een ongerechtvaardigde en onredelijke heffingsvrijstelling voor het Italiaanse bijkantoor van State Street ten nadele van alle andere in Italië gevestigde bijdrageplichtigen, die dan proportioneel een extra bijdrage hadden moeten ophoesten om het streefbedrag te kunnen bereiken.
- 34 In de tweede plaats is het standpunt van verzoekster, dat de bevoegdheid van de nationale afwikkelingsautoriteit om bijdragen te heffen en de desbetreffende bijdrageplicht pas bij de inwerkingtreding van wetsbesluit nr. 180/2015 tot stand zijn gekomen en dat het uitgesloten is dat deze plicht zich kan uitstrekken tot een persoon zoals SSB Italia die op het betrokken tijdstip niet meer bestond en niet meer als een zelfstandige instelling in Italië actief was aangezien zij reeds verschillende maanden eerder (om precies te zijn: op 6 juli 2015) in het kader van een fusie door SSB International was overgenomen, absoluut onlogisch en zou het een kennelijke schending door Italië van de verplichtingen uit hoofde van de nieuwe Europese regelgeving inzake bankencrises opleveren.
- 35 Volgens verweerster wordt bij wetsbesluit nr. 180/2015, waarbij richtlijn 2014/59 is omgezet, in wezen louter een bevoegdheid aan de Banca d'Italia toegekend, waarvan de inhoud en de uitvoeringstermijnen reeds nauwkeurig waren bepaald door de nieuwe Europese regelgeving die ter zake van de bijdragen die de op te richten nationale afwikkelingsfondsen moesten spijzen, op 1 januari 2015 in werking was getreden. Artikel 130, lid 2, van richtlijn 2014/59 bepaalt immers, dat de nationale staten de omzettingbepalingen – met uitzondering van de bepalingen inzake bail-in – vanaf 1 januari 2015 moesten toepassen, zonder dat zij daarbij over enige beoordelingsmarge beschikken.

- 36 De Banca d'Italia is overigens van mening dat zij in november 2015 volkomen gerechtigd was om de sedert 1 januari 2015 verschuldigde bijdragen te innen en stelt dat zij de gedelegeerde verordening 2015/63 heeft geëerbiedigd, niet alleen omdat dit uitdrukkelijk door wetsbesluit nr. 180/2015 wordt voorgeschreven maar vooral omdat de verordening zelf rechtstreeks toepasselijk is (artikel 288 VWEU).

Korte uiteenzetting van de motivering van het prejudiciële verzoek

- 37 Richtlijn 2014/59 draagt het beheer van het afwikkelingssysteem op aan een „afwikkelingsautoriteit” die te dien einde door elke lidstaat wordt aangewezen. Voor Italië is dat de Banca d'Italia.
- 38 Artikel 102, lid 1, van richtlijn 2014/59 bepaalt met name dat „[d]e lidstaten [er zorg voor] dragen dat uiterlijk op 31 december 2024 de beschikbare financiële middelen van hun financieringsregelingen ten minste gelijk zijn aan 1 % van het bedrag aan de gedekte deposito's van alle instellingen waaraan op hun grondgebied vergunning is verleend”. Overeenkomstig artikel 102, lid 2, van dezelfde richtlijn „[worden] [tijdens de in lid 1 bedoelde initiële termijn de overeenkomstig artikel 103 geïnde bijdragen aan de financieringsregelingen zo gelijk mogelijk in de tijd gespreid totdat het streefbedrag is bereikt, waarbij terdege rekening moet worden gehouden met de conjunctuurcyclus en de mogelijke effecten van procyclische bijdragen op de financiële positie van de instellingen die de bijdragen betalen”.
- 39 Artikel 103 van richtlijn 2014/59, met als opschrift „Vooraf te betalen bijdragen”, regelt de inning van de vaste bijdragen, die moet zorgen voor een stabiele financiële positie en voor de handhaving ervan. De bijdragen worden omschreven als „vooraf te betalen” omdat ze met het oog op eventuele crises in de toekomst worden geïnd. Wanneer zich een of meerdere bankencrises in concreto voordoen en de beschikbare financiële middelen ontoereikend zijn, mag de afwikkelingsautoriteit krachtens artikel 104 („Buitengewone achteraf te betalen bijdragen”) van richtlijn 2014/59/EU buitengewone achteraf te betalen bijdragen aan de onder toezicht staande instellingen opleggen, die niet meer mogen bedragen dan drie keer het jaarlijkse bedrag van de vaste bijdragen.
- 40 De berekening van de door de instellingen verschuldigde bijdragen is geregeld in de gedelegeerde verordening 2015/63. Overeenkomstig deze gedelegeerde verordening moet de afwikkelingsautoriteit eerst het jaarlijks streefbedrag (een percentage van het finale streefbedrag, dat op zijn beurt een deel, namelijk 1 %, van de gedekte deposito's van het systeem vormt) berekenen, met andere woorden het totaalbedrag dat over alle bijdrageplichtige instellingen moet worden verdeeld.
- 41 De verdelingsregels zorgen ervoor dat er een hogere bijdrage moet worden betaald door de instellingen die bij wanbetaling een grotere uitbetaling door het fonds met zich meebrengen, en dat zijn dus de instellingen met de grootste „passiva”.

- 42 Aangezien artikel 14 van bovengenoemde gedelegeerde verordening bepaalt dat „de instellingen [uiterlijk op 31 januari] [...] de afwikkelingsautoriteit de laatste goedgekeurde jaarrekening die vóór 31 december van het jaar voorafgaand aan de bijdrageperiode beschikbaar was, samen met het [...] oordeel van de wettelijke auditor of het wettelijke auditkantoor [verstrekken]”, hebben de gebruikte gegevens uiteindelijk betrekking op twee jaren die aan het bijdragejaar voorafgaan. Op 31 december van het aan het bijdragejaar voorafgaande jaar zal immers alleen de goedgekeurde en geauditeerde balans van het jaar daarvoor beschikbaar zijn.
- 43 Gelet op het belang en de complexiteit van de zaak wordt het nodig geacht de hierboven geformuleerde prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie voor te leggen.